

Inleiding congres DVDV

Geachte dames en heren,

Van harte welkom op dit congres, het begin van het tweeluik De Dag van de verslaving. Vandaag het congres, morgen de open dag bij de instellingen. Qua belangstelling zijn beide al een succes. Ik ben vandaag uw dagvoorzitter en zal me zoveel mogelijk beperken tot het in goede banen leiden van de logistiek. Maar even, alleen aan het begin van deze bijeenkomst, wil ik me de vrijheid nemen om in te gaan op het thema van vandaag. Ik doe dat overigens op persoonlijke titel.

Toen Kees Boon mij vorig jaar in de zomer benaderde met de vraag of ik mee wilde werken, heb ik direct volmondig 'Ja' gezegd. Waarom? Omdat het thema van vandaag mij zeer aanspreekt. Verslaving uit de taboesfeer halen, bespreekbaar maken, dat vind ik belangrijk. Mijn suggestie voor een slogan vandaag zou zijn: 'Verslaafd, dat zijn jij en ik.' Iedereen heeft er wat van in huis, bij een deel van de maatschappij is het helaas een tijd, soms een leven lang sterker. Maar juist vanwege het feit, dat de neiging zo dichtbij is en niet vreemd, erger ik me dood aan de tendensen van de laatste tijd die maken dat er een tweedeling in de samenleving dreigt te ontstaan. De jacht op de jonge alcoholgebruiker is geopend, de ideeën om nu al strafbaarstelling in te voeren voor onder 16-jarigen en hen op te jagen zijn mij een gruwel. Dat kan toch niet de bedoeling geweest zijn van de campagnes die wij landelijk voeren om de schade te beperken. We zijn als professionals nog maar pas aan het idee gewend dat onze opvoedingsmethoden van verkeerde vooronderstellingen uitgingen en averechts uitwerken, dat mondjesmaat thuis leren drinken in de hand heeft gewerkt, dat de startleeftijd onder jeugdigen is gezakt naar 12 jaar en nu al blamen we hiervoor ouders en jeugd. Het argument voor de strafbaarstelling, dat we in de mond nemen is 'bescherming van de gezondheid van de jeugd'. Maar eigenlijk plegen we een knieval voor de verstrekkers van alcoholhoudende dranken, die het feit, dat zij onvoldoende uit zichzelf doen om de verkoop aan jongeren te bemoeilijken of te staken camoufleren met de roep om strafbaarstelling van de jeugd, zodat zij niet eenzijdig de zwarte piet krijgen. Mijn vraag aan hen is simpel: als schade aan de gezondheid hiervoor een argument zou zijn, waarom wordt dan niet gepleit voor strafbaarstelling van jongeren die sigaretten kopen? En wie volgt: de werknemer die zijn zucht niet altijd kan beteugelen, zoals we in Groot-Brittannië al kunnen zien, waar steeds meer bedrijven ertoe overgaan werknemers te laten blazen. Als dat overwaait naar dit land, komt de versoepeling van het ontslagrecht ook in een ander daglicht te staan. En gaan we straks het aankopen van het patatje oorlog ook nog bestraffen? Versta me niet verkeerd: als we voldoende gelegenheid hebben gehad om kennis en bewustwording tot stand te brengen onder het publiek (en daarbij mogen we, nee moeten we best ver gaan met het ontmoedigen van gebruik door het nemen van maatregelen in de beschikbaarheidsfeer) mogen er op termijn best scherpere maatregelen getroffen worden. Maar buiten het aanspreken op de eigen verantwoordelijkheid van de verslaafde blijft voor mij altijd van belang de menselijke maat, de dialoog, het respect en de zorg voor anderen. En deze snaar werd bij mij geraakt door Kees Boon, die ochtend vorig jaar. En overigens al 16 jaar eerder, door Dees Postma, met wie ik samen in het Bedrijvenplatform Alcohol en Werk zat. Drempelverlaging, zelfhulp, de dagelijkse ondersteuning in de worsteling met de verslaving, het gesprek, de dialoog, ze dragen in mijn ogen bij aan een menswaardige, maar ook effectieve benadering van een probleem, dat ons allen kan overkomen.

Vandaag staan we met name stil bij de bijdrage, die het fenomeen zelfhulp kan leveren aan de bestrijding van verslavingsproblematiek. De belangstelling ook vanuit de beroepsmatige

verslavingszorg voor deze bijdrage is groeiende, beide hebben elkaar gevonden in de organisatie van deze twee dagen. En dat is in de eerste plaats de verdienste van Kees Boon, voorzitter van de Stichting Zelfhelp Nederland, een van de meest inspirerende mensen, die ik de laatste jaren heb mogen ontmoeten. Dames en heren, graag geef ik het woord aan Kees Boon.